

Иван Вазов
Резигнация

Не съм от ония, що кълнат живота
и виждат му само опакия лик,
които се дърлят от своята голгота
и пълнят въздуха със плачевен вик;

които му пишат присъди ужасни
и дават му най-чер, най-траурен шар;
не съм в легиона на тия нещастни,
макар че се гъна под техния товар.

Аз съм нещастен – има пък благатки,
ако аз повехнах, други пък цъфтят,
за мен са горчиви – а за тях са сладки
същите плодове, що дава светът.

Има за кого йощ да грей месец ясни,
гората да шушне, славеят да пей,
нощта да запазва сънища прекрасни,
любовта омайна радости да лей.

Любовта омайна! Тя едната стига
да изкупи всички на света беди!
Тя из ада жертви до рая ги дига
и господ вложи я в всичките гърди.

Защо да проклинам? Бивал съм и ази
честит и любил съм живота кат дар,
и весело плувах в светли му талози,
и в чашата пих му сладкия нектар.

Сега в душа хлад е... Сърцето горчиво
спомня и въздиша. Есента наста...
Но няма да фърля око завистливо
на онез, що жънат радости в света.

И не се оплаквам люто от живота,
и пих покорно горкий му пелин,
и кал да му фърля нямам аз охота,
макар че и ази на века съм син.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8479>]